

El parxís de la vida

Un relat de: [magalo](#)

Arribem al tauler de la vida qui sap com.
Ens deixen a la casella de sortida com a les fitxes d'un parxís
I comencem el camí amb energia,
aprenent a moure'ns,
amb la urgència de ser els millors,
de ser el color preferit de la jugada.
Desitgem que la sort ens doni un numero mes gran,
per avançar mes ràpid,
comptant caselles amb il·lusió,
lluitant per guanyar espais,
resant perquè no ens trepitgin,
defensant el nostra color.
I topem, seguim, caiem, ens aixequem,
però no sabem qui tira els daus
doncs no surt el que volem.
Ens voldríem aturar al lloc dels salvats,
i ens preguntem si hi ha algun premi al arribar a la meta,
però les fitxes que hi arriben s'amunteguen a la casella final
i ja no compten mes,
les aparten per deixar lloc a les que vindran.
De sobte, volem plegar,
jugar a una altre cosa,
però ens tiren els daus,
i ja no volem dobles sis,
voldríem comptar enrere,
però no va així el joc,
veiem que amb això no s'hi juga.
I quan mes propera es la meta, ja no anem de guanyadors.
Ara volem arribar els últims.
Passi passi, en aquest joc,
el que arribi abans no guanya... mor